

Gud ved spakene - som barnefortelling

Kapittel 1: Fanget!

I landsbyen

Tim Cain og kona hans, Bunny, var misjonærer i Colombia, Sør Amerika. De arbeidet i misjonsselskapet New Tribes Mission (Evangeliet til unådde folkegrupper.) De bodde sammen med puinavene i jungelen.

Tim kunne språket til puinavene svært godt, fordi foreldrene hans hadde vært misjonærer og bodd sammen med puinaver tidligere.

Nå var Tim også misjonær. Han underviste folket fra Bibelen, og hver kveld fortalte bibelfortellinger for folket i landsbyen. Puinavene likte svært godt å høre på. De lærte mer og mer om Gud.

En dag kom to av lederne i landsbyen, Alberto og Chicho, til Tim og Bunny. De var ganske oppskaket. "dere må ikke gå ut av huset etter at det er blitt mørkt i kveld! Det er geriljasoldater i området!"

Om kvelden sa de skulle samles til møte, kom Alberto og Chicho for å gå sammen med Tim og Bunny både til møtet og tilbake etter møtet.

Flere av puinavene kom og gikk sammen med dem. De ville passe på Tim og Bunny så geriljasoldatene ikke skulle komme og ta dem. De ville ikke at noen ting skulle stanse bibelundervisningen.

Tim og Bunny hadde aldri sett geriljasoldater, men de hadde hørt mye om dem. Mange nifse ting som gjorde folk redde. Hver kveld holdt landsbyhundene et forferdelig spetakkel fordi det var fremmede i nærheten.

En dag da Tim og Bunny var borte, kom en gruppe geriljasoldater inn i landsbyen og begynte å spørre mange spørsmål om misjonærene. Noen overnattet i landsbyen til neste morgen, men så forsvant de.

Mange timer etter at geriljasoldatene hadde gått, kom Tim og Bunny tilbake. En pilot fra New Tribes Mission kom med dem i et småfly. Straks flyet landet, kom mange puinaveindianere og flokket seg rundt flyet. De snakket høyt i munnen på hverandre, og alle var oppskaket over at geriljasoldatene hadde spurt så mye om misjonærene.

Da pilotene hørte dette, ble han bekymret og sa til Tim og Bunny, "Begynner det ikke å bli litt for farlig her?" "Nei, jeg kan ikke forlate dem nå! Flokken av kristne vokser. Nå vet jeg hvem som er kristne, og de som ikke er det, vil gjerne høre mer om Gud. Jeg er sikker på at Gud vil at vi skal være her."

"Tim har rett," sa Bunny enig, "Vi må være her."

Begge to vinket til piloten da flyet tok av.

Geriljasoldater

Noen uker senere følte Tim seg i dårlig form. Han lå og slappet av i hengekøya si.

Bunny var i rommet ved siden av. Hun hørte på opptak av puinavene sitt språk på en kassettspiller for å lære nye ord. Nå trengte hun en pause så hun reiste seg og gikk bort til vinduet og strekte seg. Så sank hun sammen i frykt.

Utenfor vinduet så hun fire geriljasoldater i kamouflasjeuniform. de kom springende rett opp mot huset! De hadde tunge belter med patroner rundt midjene, og i hendene hadde de geværer og handgranater!

Bunny sprang inn på soverommet. "Tim! Geriljaene er her! Hva skal vi gjøre?"

Tim var fremdeles i dårlig form. "La dem komme inn," sa han.

"Hva? Nei!! Vi vil ikke ha dem inn her!" ropte Bunny.

"Ta det bare med ro. Vi vet jo ikke hva de vil engang." Tim klatret sakte ut av hengekøya, mens ansiktet hans vred seg i smerte. Han hadde så vondt i leggene.

BANG! BANG! BANG! Geriljaene slo på døra.

"Åpne opp for oss! Vi vil inn! kommanderte de, og Tim åpnet døra.

"Hands up! Og kom ut av huset!" befalte en av dem.

Kort etter la geriljaene merke til at puinavene kom og gikk sakte forbi huset mens de så bekymret bort på Tim og Bunny. Så geriljaene bestemte seg for å flytte Tim og Bunny inn i huset igjen så de ikke skulle få så mye oppmerksomhet.

Da de hadde kommet inn i huset igjen, sa en av geriljaene stolt, " Dere er tatt til fange av FARC."

Tim var ikke særlig overrasket. "Hva betyr det?" spurte han sløvt.

"Det vil dere få vite," svarte vakten hemmelighetsfull. "Det vil dere få vite."

Geriljaene ville at Tim og Bunny skulle åpne og vise dem alle sakene sine. Kassettpilleren, radioen, maten og pengene, og de pakket full lommene sine eller gjemte det unna så de kunne ta det senere. De tømte alle bokser, hyller og esker i huset. For et rot!

Til slutt gikk en av geriljasoldatene bort til Tim og sa, "Ta radion og kall opp misjonsflyet. Si akkurat det jeg sier at du skal si. Forandrer du på ett ord, er du død! Si at du er syk og må ut herfra."

Tim satt og tenkte ei stund, til vakta gjentok utålmodig: "Kall dem opp nå - ellers mater vi gribbene med deg!"

Tim så rett inn i geværløpet. Han tok fram radioen, kalte opp og ba dem komme ut med misjonsflyet neste dag.

Den kvelden var det et bibelvers som betydde mer for Tim og Bunny enn det hadde gjort noen gang før: *"For vi vet at alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt."* (Romerbrevet 8,28.)

De siterte verset til hverandre om igjen og om igjen. Til slutt sa de, "Vi forstår det ikke, men vi tror det. Gud har full kontroll!"

De gikk og la seg. Bunny prøvde å roe seg for å sove, men hun skalv over hele seg. Til slutt sovnet både Tim og Bunny, men ikke så veldig godt, for hvert ti minutt eller kvarter kom geriljasoldatene og lyste rett inn i øynene på dem med ei skarp lykt, for å sjekke at de ikke prøvde å rømme.

Neste morgen kom, og det var ingen ting Tim og Bunny kunne gjøre. De måtte bare vente på at misjonsflyet kom, og samtidig håpe og be om at det ikke måtte lande.

Omtrent ti minutter før flyet var ventet, gikk fire av geriljasoldatene fullt bevæpnet ned til flystipa.

Bunny og Tim så på hverandre. Hva var det geriljaene hadde tenkt å gjøre? Hadde de planer om å ta flyet? Ville de ta piloten til fange? Flyet kom selvfølgelig **ikke** til å lande.

Kapittel 2: Bakholdsangrep!

To piloter

Paul Dye og Steve Estelle var piloter for New Tribes Mission i Colombia, Sør Amerika. Paul hadde vært jungelpilot lenge. Nå hadde han også lært opp Steve til å lande på de ujevne flystipene i jungelen.

Det var lørdag, og de to pilotene holdt på å gjøre klart flyet. De skulle fly inn til puinavenes landsby der Tim og Bunny Cain bodde.

Tim hadde kalt opp hovedbasen og bedt om at flyet måtte komme inn fordi han var blitt syk.

Paul holdt på å si at Steve måtte dra alene denne gangen, for han hadde blitt en svært flink flyger, og det ville være fint om han fikk prøve en tur alene. Men i siste minutt bestemte Paul seg for å dra sammen med ham.

For første gang siden Steve kom til Colombia hadde han ikke lyst til å fly. Han hadde vært mye borte fra familien i det siste, og nå var det lørdag, og han ville gjerne gjøre ferdig dukkehuset til dattera si som skulle feire fødselsdag. Han ville også hjelpe sønnen sin med å bygge en festning. Men Steve kom til at han måtte nok ta denne turen likevel.

Det var en nydelig morgen. Flyet fløt gjennom luften med Steve ved spakene. Paul satt ved siden av og så over bibelnotatene sine. De gjorde slipp av mat og post til noen misjonærer langs ruten, og så fløy de til puinavene sin landsby.

Da de var kommet akkurat nær nok til å se landsbyen, ble de plutselig oppmerksomme på en tett, mørk tordensky som nærmet seg med stor fart. De kunne se hvordan palmetrærne under seg bøyde seg over i den kraftige vinden.

Hvordan i all verden skulle Steve kunne lande? Kanskje var det best at han snudde og dro tilbake igjen? Nei, Tim var jo syk og trengte hjelp.

Paul, som hadde mest erfaring, tok kommandoen: "Ser ut for at den eneste måten å lande på er å komme inn med vinden i ryggen. Nå må du bruke alt du har lært for å sette dette flyet ned på bakken." Han rettet opp seteryggen og hjalp til som copilot for Steve.

Drivstoff for 2 timer

Det var en kraftig storm, så Paul og Steve konsentrerte seg så hardt om landingen at Paul glemte noe --- han glemte å se etter signalene fra landsbyen som viste om det var trygt å lande.

Flyet humpet av gårde i vinden, men endelig var de trygt nede på bakken. I det flyet rullet bortover og stanset, sukket Steve lettet, og Paul roste ham for den flotte landingen.

Paul så ut og opp mot landsbyen. "Det er noe som ikke stemmer her," sa han urolig. Til vanlig var det puinaveindianere rundt omkring landingsstripa, men i dag var det ingen å se. Ikke Tim eller Bunny engang. Merkelig, de hadde jo bestilt flyet.

Da så Paul noen geriljasoldater komme imot dem både forfra og bakfra. De så skremmende ut med langt, tjafsete hår. De bar på tunge våpen og hadde handgranater i beltene. Geriljaene befalte pilotene å komme ut av flyet.

"Vi er FARC, og dere er våre fanger," fortalte de dem.

"Vi vil at dere skal ta to av våre menn til en annen flystripe. Hvis der hjelper oss, slipper vi dere fri. Trengs det to piloter for å fly dette flyet?"

Steve svarte raskt, "Det gjør det enklere." Paul tenkte seg fort om: Steve vil **ikke** fly alene sammen med disse karene! Og skal han fly over et område av jungelen hvor han ikke har vært før, vil han fly seg vill. Dessuten virket det som de ville ha flyet og en pilot. Får de det, vil de kanskje la den andre gå. (Nå var Paul sikker på at Tim og Bunny allerede var tatt til fange.)

"Steve er ny som pilot. Jeg er seniorpiloten, så jeg tar flyet," sa Paul.

"Inn i flyet med deg."

"Hvor skal vi?" spurte Paul, "jeg må sjekke at vi har nok drivstoff."

"Hvor mye har du?"

"For to timers flyving."

"Det er plenty. La oss komme oss av gårde!" kommanderte geriljalederen mens han rettet revolvermunningen mot Paul.

Paul flyr av sted

Paul klatret inn i føreriset. En av geriljaene krabbet inn bak ham og en annen ved siden av ham, med revolveren trykt inn i sida til Paul.

Paul skulle til å ta nøkkelen ut av lomma si, men han følte at Gud stanset ham og ga ham en ide. Han lente seg ut av vinduet og sa til Steve: "Hei, Steve, jeg trenger nøklene."

Steve ga Paul nøklene sine uten å si noe, enda han visste at Paul hadde sine egne nøkler i lomma.

Paul satte nøkkelen i tenningslåsen og tok en pause.

"Kom igjen!" brummet geriljaen ved siden av ham.

Paul sa rolig, "Jeg pleier alltid å be først."

"Kom igjen!"

Paul valgte å tro at han mente, "Kom igjen og be," så han ba, "Himmelske Far, vi legger denne flyturen og våre liv i dine hender. Amen."

Ingen stanset ham. En av geriljaene utenfor sa forundret til Steve, "Hei, han ber!"

Paul vred rundt tenningsnøkkelen og så på Steve. Steve gav et oppmuntrende tommelen-opp i det flyet rullet av gårde.

Steve sto og så etter flyet da det forsvant opp mot himmelen. Geriljaene kommanderte ham til å gå opp mot landsbyen. Veien virket lang for Steve der han gikk med en revolver i ryggen. Men i mellomtiden kom et bibelvers til ham: *"Du vil bevare ham i fullkommen fred, den som har sitt sinn grunnfestet i deg, fordi han stoler på deg."*

Steve ønsket at han hadde hatt Bibelen sin! Han var glad Paul hadde sin med seg i flyet. Da kom et annet vers til ham: "Du, Herre, gir sann fred. Du gir fred til dem som stoler på deg. Du gir fred til dem som tror på deg."

Han kommer ikke tilbake

Geriljaene var stolt av å komme inn til Tim og Bunny med Steve. De hadde jo nettopp kapret et fly og to piloter! Tim og Bunny hang med hodene. Store tårer trillet nedover kinnene til Tim.

"Hvorfor landet dere? Hvorfor?" var alt han kunne si.

"Ikke anklag deg selv," mumlet Steve. "Dere prøvde å vise at noe var galt ... kanskje Gud ville at vi skulle lande."

Geriljaene plasserte Steve i et annet rom, men de måtte snart forandre på det. Puinavene hadde ikke sagt noe, men de var svært sinte på geriljaene. Nå talte de Steve sin sak.

"Dere sier at dere er gode mennesker, men se nå hvordan dere behandler disse misjonærene," sa lederne for puinavene til geriljaene.

"Disse menneskene snakker samme språk. Dere må la dem få være sammen!"

Så geriljaene lot Steve få gå tilbake til Tim og Bunny. Steve delte versene han hadde fått da han gikk oppover stien med Tim og Bunny. Og senere, da geriljaene slappet mer av, fikset han radioen så ingen kunne kalle inn flere fly.

Steve prøvde å lytte om han kunne høre lyden av flyet, for han husket at geriljaene hadde sagt, "Hvis dere hjelper oss, vil vi slippe dere fri." Men det led mot kveld og sola gikk ned. Himmelen ble mørk, og han visste at flyet ikke kom tilbake. En tanke sto klart for ham, og den delte han med Tim og Bunny: Gud lot alt dette skje **til det gode for dem**, for det står i Romerbrevet 8,28.

Alle ting virker sammen...

I mellomtiden var det ingen på hovedbasen som hadde oppdaget at noe var galt før klokka fire om ettermiddagen, for da pleide Paul og Steve å ha bibelstudie sammen med noen. Ingen Paul! Det var da merkelig. I halv åtte tida var det alt blitt mørkt, og alle forsto at noe var galt. Jungelflyene pleide ikke å fly etter at det var blitt mørkt. Og i tillegg hadde radiotelefonen vært stille hele kvelden. Ingen meldinger, ikke noe fly, ingen ide om hva som kunne ha skjedd --- her måtte det gjøres noe.

Den kvelden sendte de melding til New Tribes Mission sitt hovedkontor i USA. Derfra ringte folk til slektningene til misjonærene og til noen få menigheter. Snart var det mange som ba for Tim, Bunny, Paul og Steve, og det før de visste riktig hva de skulle be om.

Da kona til Steve, Betsy, hørte at noe av galt, bestemte hun seg for ikke å fortelle noe til barna før neste dag --- kanskje misjonen ville vite mer om hva som egentlig foregikk.

Men barna hadde hørt folk prate. Da de skulle legge seg, spurte de mor om hva som hadde hendt. Ni år gamle Kimberly hadde tårer i øynene. "Mener du at geriljaene har tatt pappa?" spurte hun.

Men Gud hører barnebønner.

De hadde lest en bok som het, *Alle ting --- til og med Frisky*.

Det handlet om en kidnapping og viste hvor sant det er det som står i Romerbrevet 8,28. Husker du? "Og vi vet at alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud..."

Kimberly fortalte mor historien om Frisky og sa, "Så vi vet at alt **dette** kommer til å virke til det gode for oss." Litt senere sov hun.

Kapittel 3: I leiren til geriljaene

"Vi er FARC"

Da Paul tok av med flyet og fløy over landsbyen til puinavene, så han nøye etter om han kunne se noe tegn til Tim og Bunny, men han så ingenting. Han så mange puinaver. De så så triste ut der de sto og så etter flyet med armene hengende rett ned.

Geriljaene ba Paul fly til en annen flystripe. Der kom enda en geriljaleder inn i flyet. Han var tynn og hadde uryddig, krøllete hår.

"Hola!" hilste han til Paul på spansk. "Vi vil at du skal ta en flytur til for oss før vi lar deg gå. Kom igjen."

"Jeg skal be først," sa Paul og bøyde hodet. Ingen sa noe.

Under flyturen presenterte lederen gjengen og sa, "Vi hører til FARC. Har du hørt om FARC?"

Paul hadde hørt om FARC tidligere. De hadde undertegnet en fredsavtale med den colombianske regjeringen. Hvis regjeringen fikk vite at FARC hadde tatt en person til fange og kapret et fly, ville de få problemer.

Da de nærmet seg en liten flystripe, ba geriljalederen Paul om å lande. Vel nede på bakken, ble Paul kommandert til å sette flyet inn i en liten rydning i jungelen. Det var veldig trangt for et fly! Da Paul hadde fått flyet så langt inn i jungelen som han klarte, var det enda ikke bra nok for geriljaene. De skubbet flyet enda lenger inn mellom trærne.

Så tok de Paul med innover en smal jungelsti til en skjult leirplass hvor det var satt opp noen enkle skur -- senger laget av fire planker, en tynn skummadrass og moskitonett under noen tak av gjennomsiktig plast.

Han som vokter Paul pekte ut et skur for ham. Paul satte fra seg bagen sin på bakken og satte seg på senga han hadde fått tildelt. Han ønsket at alt dette bare var et mareritt og at han snart kunne våkne! Men akkurat nå hadde han svært viktige ting å ta seg av. Det aller viktigste var tenningsnøkkelen til flyet som han hadde i lomma!

Geriljaene hadde tatt nøkkelen han hadde brukt for å fly hit, men de visste ikke at han hadde en nøkkel til, og han måtte gjemme den før noen oppdaget det. Mens han holdt øye med vakta, puttet han nøkkelen inn mellom føret og læret i den ene skoen sin. Ingen så at han gjorde det. "Takk, Herre," sukket han.

"Er det sant, Herre?"

Det var blitt mørkt, og Paul klatret opp i senga og la seg under moskitonetten. Hvert tredje til femte minutt kom en av geriljaene gående bort til ham og lyste på ham med en skarp lykt. Snakk om streng sikkerhet!

Neste morgen våknet Paul før det var blitt lyst. Han klødde over hele kroppen av moskitobittene. Som dagen gikk hadde han god tid til å tenke over alt som hadde skjedd dagen før.

Plutselig gikk det opp for ham: "Stormen! Det er derfor jeg er her. Hadde det ikke vært for stormen, ville vi ha lagt merke til at det ikke var folk på flystripa, slik som det pleier å være."

Det var som Gud spurte ham, "Paul, hvem har kontroll over været?"

"Du, Herre." Paul ba. Og hvis Gud virkelig ville at de skulle lande, ja, så..., "Herre, det betyr at du vil at jeg skal være akkurat her jeg er nå!" hvisket Paul. For første gang kunne han slappe litt av.

Men neste spørsmål var, "Hva vil du at jeg skal gjøre her, Herre?" Paul så seg omkring. Kanskje han var her for å fortelle geriljasoldatene om Jesus. Så han prøvde å snakke til dem hver gang han hadde en sjanse. Men han fant snart ut at den skoleringen de hadde fått, hadde gjort dem knallharde imot alt som hadde med Gud å gjøre.

En av dem prøvde å forklare det til Paul, "Du er akkurat som den stokken der borte -- begge er laget av samme stoff. For meg vil det være det samme om jeg drepte deg, eller jeg hogg den stokken i to med ei øks."

Så feil de tok! Tenk å tro noe slikt! Da Paul var alene igjen, åpnet han Bibelen sin.

Han begynte å lese i 1 Peter om at vi har et håp og en skatt som ikke kan bli ødelagt. Fordi vi tror på Jesus, har vi en glede som ikke kan forklares.

Paul kjente at livet begynte å bli spennende igjen. For en forskjell det var på hans liv og det livet geriljaene levde, og det var fordi han trodde på Jesus! Han følte seg oppløftet -- så oppløftet at han begynte å tenke på å rømme. Han hadde jo nøkkelen. Men bare Gud kunne hjelpe ham å komme til flyet.

Den ettermiddagen fikk Paul besøk. Geriljasoldatene var kleddt i kamuflasjeuniformer, eller gamle militæruniformer, men denne mannen så ut som han kom rett fra et kontor i byen. Det var tydelig at han var en av de store sjefene over geriljaene. Han spurte Paul en masse spørsmål om ham selv og New Tribes Mission, og han ville se flysertifikatet, passet og andre papirer Paul hadde.

Han ble veldig glad da han forsto at Paul ikke bare var pilot, men også flymekaniker.

"I Herrens hender"

Dette var dårlige nyheter for Paul. Geriljaene var begeistret for alt de kunne bruke en pilot og flymekaniker til. Dette betydde at de ikke hadde tenkt å slippe ham fri!

Men Paul lot ikke dette ta motet fra seg. Med en gang han var for seg selv, tok han fram Bibelen igjen. Denne gangen leste han, *"De som lider etter Guds vilje, skulle overgi sine sjeler til ham. Gud (Skaperen) gjorde dem, og de kan stole på ham."*

"Å!" tenkte Paul, "jeg vil legge meg selv i hendene til Ham som har skapt alle ting -- månen, stjernene og hele universet!"

Den natta sov Paul bedre. Neste dag hørte han vaktene snakke sammen. Etter det han forsto, snakket de om fanger som hadde vært der tidligere, og at de før eller senere hadde blitt drept.

Paul gikk tilbake til det som gav ham mot, Bibelen. Han leste den ene historien etter den andre om hvordan Gud hadde reddet folk fra fiendene. Noen ganger behøvde de ikke kjempe en gang! Paul leste og minnet seg selv om at *"Jesus Kristus er den samme i går, i dag og i morgen."*

nå hadde Paul bestemt seg for å rømme den kvelden. Hva hadde han å miste? Ble han her, ville han bli drept før eller senere. Og nå følte han seg sikker på at Gud ville hjelpe ham.

Sakte, sakte arbeidet Paul med å få skubbet en liten stakk inn under senga si. Når han skulle flykte, ville han legge den under teppet slik at det så ut som han lå der og sov.

Den natta da geriljaene kom og lyste på ham, lot han som han sov veldig tungt, men det gjorde han ikke. Han var lys våken og ventet på en sjanse til å flykte.

Langt utpå kvelden hørte han en motorbåt komme oppover elva. Det hørtes ut som den stoppet ved leirplassen. Vakta som lyste på Paul, snudde seg vekk og dro ned mot elva.

Fort tok Paul stokken og stakk den under teppet sitt.

Han lå flat mens han prøvde å snike seg ut fra senga og samtidig putte forskjellige ting under teppe. Plutselig hørte han en lyd, og et lys ble rettet mot ham.

Vakta kom nærmere og lyste rett på ham.

"Å, nei! Der tok han meg!" tenkte Paul. Han la seg ned stiv av skrekk og lot som han sov.

Vakta så på ham en stund, så gikk han og vekket han som skulle ta neste tøm som vaktmann. Paul hørte at de snakket stille sammen. Snart kom den nye vakta og lyste på Paul. Han ventet for å se om Paul ville snu seg ut av den merkelige stillingen han lå i. Paul rørte ikke på en muskel, men hjertet hans banket hardt. "Herre, ta over styringen her, vær så snill, ta over styringen!"

Til slutt gikk vakta tilbake. Paul sukket, "Takk, Herre!"

det neste Paul kunne huske var at det var tirsdag morgen. Han følte seg helt utkjørt. Den morgenen tok en av vaktene vekk den lille stokken. Elendig! Da var det som Gud spurte, "Paul, hva var det som ga deg mot i går?"

Paul visste hva han måtte gjøre! Han åpnet Bibelen.

Denne dagen leste han om hvordan Gud utfridde isrealittene da de var fanger i Egypt. Han leste om en hær som skulle ta Elisa, og hele hæren ble blinde. Han leste også om da Gud fikk 3000 av Davids fiender til å falle i dyp søvn så han kunne gå midt inn i leiren -- og ut igjen, uten at noen våknet.

Så ble det kveld igjen, og Paul var virkelig oppmuntret av å tenke på hva Gud kunne gjøre. På nytt planla han å stikke av. Han ville legge seg til å sove og stole på at Gud ville vekke ham opp før det ble dagslys. Da kunne han flykte mens det enda var mørkt og lande i dagslys. Med reservetanken hadde han nok drivstoff til å fly i neste to timer. Det var ikke nok til å komme til misjonsstasjonen, men det ville ta ham langt vekk fra geriljaene.

Den natta sov Paul godt. Han ble ikke engang forstyrret av lyskasteren. Da han våknet, var det stummende mørkt, og han ante ikke hva klokka var.

Paul satte seg opp i senga og ba til Gud, "Herre, gjør vaktene som er våkne blinde. Gjør dem døve også. La dem som sover sove ekstra tungt så de ikke våkner før jeg er gått. Takk, Herre!"

Paul kjente at hjertet dunket hardt i brystet. Alt omkring ham var stille. "Jeg venter til jeg hører noen snorke. Da vet jeg at Gud har svart på bønnen min," tenkte Paul og la seg ned igjen.

Men det var ingen som snorket. Paul lå og lyttet og ventet. Sekundene gikk. Vakta kom og lyste på ham igjen. Paul skalv av frykt. Vakta snudde og gikk tilbake.

Akkurat da følte Paul det som Gud skubbet til ham og sa, "Gå! Så snart du har fått beina ut av dette moskitonettet, vil jeg gjøre **min** del av jobben!!"

I mørket rullet Paul sammen klærne sine og bagen og la det under teppet. "Jeg håper det ligner meg!" tenkte han. På et øyeblikk var Paul ute av moskitonettet. Forsiktig og, å, så stille, listet Paul seg skritt for skritt mot stien som gikk ned mot der flyet var.

I det han passerte det siste skuret i leiren, knakk en kvist under foten hans. **Krakk!** Å, nei! Paul frøs til.

Kapittel 4: Flukten

Flyet

En kvist knakk høylydt under foten til Paul. Han frøs, men alt var stille. Paul pustet tungt, "Takk, Herre!" og gikk videre. Snart var han på stien som førte nedover til der flyet var. Skogen og stien var våt av regnet.

"Takk, Herre. Det våte løvet gjør at jeg ikke høres så godt," sa han inni seg.

Etter hvert som Paul nærmet seg flyet, ble skrittene raskere og raskere, og "Takk, Herre" ble gjentatt igjen og igjen. Natten var beksvart. Han kom vekk fra stien og gikk seg fast i de tette buskene og slyngplantene.

Paul klarte å finne tilbake til stien igjen. Han la seg på alle fire for å føle seg fram med hendene mens han fortsatte nedover stien.

Endelig kom Paul fram til stedet der han trodde flyet skulle være, men det var ikke noe fly der! I gjennom nattet mørket trodde han at han så et hus. Paul ble forvirret. Han kunne ikke huske at det var noe hus der. Hadde han fulgt feil sti?

Han krøp bort til huset og følte på det med hendene. Det var flyet! det var dekket med svart plast, stokker og palmegreiner.

"Å, nei!" tenkte Paul. "Nå må jeg rydde vekk alt dette før jeg kan snu flyet!"

Det var litt av en jobb! Og geriljaene kunne når som helst oppdage at han var borte. Han måtte bare stole på at Gud holdt dem i dyp søvn eller blinde og døve til han var reist.

Paul skubbet de våte palmebladene og stakkene til side, og rev av plasten. Så tørket han over hele flyet med armene sine og ba om styrke til å flytte flyet.

Han skubbet og drog, fram og tilbake. Ops! Åh! Han gled og slo ryggen sin. Paul tok av seg skoene så han kunne få bedre tak med tærne. Med skoene i hånden husket han plutselig tenningsnøkkelen i skofôret.

"Å, jeg må ikke miste **den**!" utbrøt han. Paul stappet nøkkelen dypt ned i lomma og fortsatte med å få fram flyet. Han drog og skubbet, skubbet og drog.

Flyet rikket seg ikke. Paul følte med armene rundt hele flyet og oppdaget at halehjulet sto fast mot en trestubbe. Paul ba om styrke til å løfte halen på flyet over stubben.

endelig kunne han snu flyet rundt så det pekte den rette veien. Nå måtte han forsikre seg om at det ikke lå noe i veien på rullebanen. Paul følte han seg fram til rullebanen og fant ut at en stor tønne var plassert midt i innkjøringen. Den fikk han raskt rullet til side.

Tar av

Da Paul kom tilbake til flyet, var han helt utslitt! Han klatret inn, tok på seg setebeltet og snudde seg for å dra igjen døren. Plutselig hørte han tre tunge skritt: Krasj! Krasj! Krasj! Det måtte være et menneske! Lyden kom fra toppen av stien.

"Nå kommer de!" tenkte han. "Hva skal jeg gjøre?" Men han så ingen lykt. Det siste skrittet han hørte var bare en meter unna. Helt siden Paul sto opp av senga den natten, hadde han hatt en følelse av at Gud hadde vært nær ham hvert sekund og hjulpet ham gjennom. Det var ikke tid for å snu nå! Nei! Fort lukket han døra og startet motoren. Den gamle bråkete motoren startet med en gang!

Siden dette var et jungelfly, hadde Paul aldri vært ute med det i mørket. Nå oppdaget han at landingslysene ikke virket -- bare det lille kjøreløset. og det var det ikke mye hjelp i. Dessuten var vinduene helt dogget. Paul fant en håndduk og tørket fort over vinduene mens han kjørte framover. Det var ikke mye hjelp i å tørke rutene, for nå forsto Paul at det var tett tåke overalt utenfor.

Da Paul kom ned på rullebanen, unne han ikke se noen ting. "Herre, hvorfor? Du har fått meg så langt og nå kan jeg ikke seg å ta av."

Det var som Gud da, "Gå!"

Paul holdt døra åpen med skulderen for å se bedre. Han hang ut døra og ga gass helt til han var i lufta. Da dro han døra igjen.

Han steg oppover -- 30 meter -- 60 meter -- 100 meter -- ååååååå! Han var over tretoppene. Paul kjente hvordan han i hjertet uttrykte et dypt og langt "Takk, Herre!"

Det var enda et problem: Tenk om geriljaene prøvde å skyte ham ned? Nå forsto Paul hvorfor tåken var der. Geriljaene kunne ikke se ham. nå takket Paul Gud for tåken!

Landingen

Da Paul var kommet opp i over 1000 meters høyde, sjekket han for første gang hva klokka var. Klokka på instrumentbordet viste 01.58. Å, nei! Det var det samme som at han måtte lande klokka ti på halv fire om natten. Da kom det enda til å være helt mørkt.

"Å sette ned denne fuglen i mørket?" Det virket helt umulig! Men hadde ikke Gud nettopp hjulpet ham å gjøre det umulige? "Du fikk meg trygt opp hit," ba Paul. "Jeg tror at du kan få meg trygt ned på bakken igjen også."

Ved 3000 meters høyde, brøt Paul igjennom skydekket og kom opp i den klare nattehimmelen. Ååå! Himmelen var full av funkende stjerner så langt øyet kunne se, og mellom dem hang en måneskalk og lyste klart.

Paul ropte ut, "Herre, hvor mektig du er! Hvor uendelig mektig!"

Paul takket og priste Gud mens han fløy høyt der oppe. Det var ikke ord nok til å uttrykke den takknemligheten han følte til Herren. Han takket for hver liten detalj i det som hadde skjedd under flukten.

Paul var så glad for at han hadde kommet seg vekk fra geriljaene. Men nå hadde han en annen grunn til å at han ville komme seg tilbake til hovedbasen for misjonen. Han visste ting ingen andre visste om gruppen som holdt Tim, Bunny og Steve fanget. Og det han visste kunne kanskje bli brukt til å hjelpe å befri dem.

Nå måtte Paul lande før han var tom for drivstoff. Han gikk ned til 700 meter. Han kjente lukten av brent gress. Det var et godt tegn --- da skulle det være et flatt område i nærheten.

Det lille kjøreløset på flyet nådde så vidt ned på bakken. Paul kunne se busker, høye termittuer og maurtuer -- ikke så godt å lande i.

Plutselig kom noen tre opp rett foran ham! Paul drog i spaken og fikk flyet opp over trærne. Flyet var veldig lett på grunn av at det var omtrent tomt for drivstoff, så det reagerte kvikt på spakene. Paul gikk lavere igjen for å se om han kunne finne en plass å lande. Flere trær! Opp og over igjen.

Paul kunne nesten ikke tro at han kunne være så rolig. Da han fløy over den fjerde treklyngen, lyste han rett på et gjerde.

"Beitemark!" tenkte Paul, og satte flyet ned. Han satte bremsene på så hardt han klarte. Snart sto flyet stille, og han slo av motoren.

"Takk, Herre!" Paul ante ikke hvor han var, men han var trygt nede på bakken, langt borte fra geriljaene.

Det var stummende mørkt. Paul gikk ut og kjente rundt hele flyet på utsiden. Han kunne ikke føle en eneste skramme på det. Igjen kunne han bare si, "Takk, Herre!"

Klokka på instrumentpanelet viste 03.23. Når det ble morgen, måtte Paul finne ut hvor han var, men akkurat nå var det ingenting annet han kunne gjøre enn å vente. Han prøvde å sove, men var altfor oppspilt. Så han endte opp med å bruke tiden til å be, spesielt for Tim, Bunny og Steve.

Morgen

Med en gang det var lyst, klatret Paul ut av flyet. Da fikk han se hva for et mirakel landingen virkelig hadde vært. På den andre siden av gjerdet så han omtrent 250 kyr.

Han gispet. "Herre, du visste at jeg ikke kunne ha landet der borte!"

Han gikk i motsatt retning og så et annet gjerde. Bortenfor det var det en bekk, trær og maurtuer. Han kunne ikke ha landet der heller. Bak ham var den siste klyngen av trær han hadde fløyet over, og foran var det et vått område med palmetrær. Snakk om å lande på riktig sted! "Det der er Gud!" hvisket han halvhøyt.

Paul fikk øye på en mann som kom ridende på en helst i hans retning. Paul gikk bortover for å møte ham, og mannen kunne fortelle ham hvor den nærmeste byen lå og navnet på den. Han inviterte Paul på frokost, men Paul var så ivrig etter å få radiokontakt. Klokka halv sju om morgenen klarte han å komme igjennom til hovedbasen til misjonen, og snart var hjelpen underveis.

Paul skulle ha sett hva som foregikk i den andre enden den morgenen! Tjue mennesker sto trykket rundt radioen, og alle prøvde å høre stemmen til Paul.

Noen skyndte seg å gi beskjed til, Pat, kona til Paul, og hun kom springende ut av huset i bare strøpelesten. Pat hadde blitt helt overveldet---

Kapittel 5: Frihet

Alberto

I Puinave satt Tim, Bunny og Steve fremdeles som fanger i huset til Tim og Bunny. En dag så Tim landsbysjefen, Alberto, utenfor huset, og spurte geriljavakten om han kunne få prate med ham.

«Så klart,» svarte han.

Alberto ville gjerne snakke med Tim.

Han fortalte Tim at den gamle levemåten og Guds levemåte hadde kriget mot hverandre i hjertet hans. Noen av puinavene i Colombia ville ha drept dem som kom for å skade dem. Nå var disse geriljaene kommet inn i landsbyen og tatt vennene deres, Tim og Bunny Cain og Steve Estelle, til fange. Folket som bodde i landsbyen hadde prøvd å overbevise Alberto om at de måtte drepe geriljasoldatene.

Men Alberto husket hva Jesus sa: «Elsk deres fiender. Be for dem som skader dere.» Så Alberto fikk ikke sove. Hele natten hadde denne kampen rast i hjertet hans. Skal vi drepe geriljaene, eller skal vi elske dem? Guds Ord var merkelig, syntes Alberto. Men Gud sier sannheten, og Alberto bestemte seg for å høre på Gud.

Neste morgen sa han til folket sitt, «Gud vil ikke at vi skal drepe geriljaene.»

Denne morgenen kom en annen puinavesjef fra en landsby lenger nede ved elven. Han ville også drepe geriljaene, men Alberto sa, «Nei! I natt sa Gud til meg at jeg skulle legge saken i Hans hender.»

Alberto forsto at dersom denne sjefen hadde kommet en dag før, hadde kanskje Alberto og folket hans gjort det som var galt!

Tim hørte på det Alberto fortalte og sa at det var rett å gjøre godt mot geriljaene. Han viste dem et vers i Romerbrevet: «*Hvis din fiende hungrer, gi ham å ete...*»

Kan du tenke deg hvor overrasket geriljaene ble da en puinavefamilie kom med en stor skål varm mat til dem! Andre ga dem modne bananer og kylling. Geriljaene forsto ikke hva som foregikk.

De forsto heller ikke hvorfor puinavene ikke hørte på dem. Geriljaene holdt møte hver kveld for å prøve å få landsbyboerne til å bli enig med seg. Hver kveld fortalte de puinavene at misjonærene var onde mennesker. Men landsbyfolket svarte at det var ikke sant. Etter disse møtene samlet de troende puinavene seg og ba til gud om at Han måtte sette Tim, Bunny og Steve fri.

Frimodighet

Noen dager senere kom enda flere geriljaer til landsbyen. Geriljalederen gikk inn i hytta og befalte misjonærene: «Pakk koffertene! Vi skal lenger ned langs elven.»

Steve, Tim og Bunny forsto at så lenge de var i nærheten av puinavene, ville geriljaene behandle dem fint. Men hva ville skje om de skulle flytte...? Kunne det bety at geriljaene hadde planer om å skade dem?

Mens misjonærene ba til Gud, gikk puinavesjefen, Alberto, modig til den nye geriljalederen og sa, «Jeg inviterte misjonærene hit, de er **mitt** ansvar. Hvis de skal flyttes herfra, er det jeg som skal sende dem.» Geriljaen bestemte seg for ikke å flytte misjonærene den dagen.

Neste morgen våknet Tim, Bunny og Steve med frykt for at dette var dagen da noe drastisk kom til å skje. «Vet dere,» sa Tim, «Vi stoler ikke helt på Gud nå.»

Bunny og Steve var enige i det. Det var ikke lett å være rolig i denne situasjonen. De ba sammen igjen, og la seg selv over i Guds hender. Guds fred fylte hjertene deres. Nå var de klare til å ta imot det som måtte komme.

Akkurat da kom geriljalederen inn og sa, «Gjør dere klar! Denne nå drar vi!»

Nyheten om at misjonærene skulle flyttes, spredte seg fort i landsbyen. Alle puinavene samlet seg ved elvebredden for å ta avskjed med dem. De visste jo ikke om de kom til å se dem igjen. Noen gråt da Tim, Bunny og Steve ble kommandert ut i den store kanoen. Misjonærene ble tatt med til et skjulested i jungelen og holdt som fanger.

Hva som ble gjort for dem andre steder i Colombia, visste de ikke. For dem fortsatte livet i jungelen, en dag etter den andre.

Sangkoret

Ni dager senere følte Tim seg langt nede. Han ba stille, «Gud, jeg er far, og jeg vet at av og til har jentene mine behov for at jeg viser dem ekstra oppmerksomhet. Slik føler jeg det akkurat nå. Jeg trenger at Du viser meg at Du er glad i meg.»

«Hva tenker du på, Tim?» spurte Steve.

Tim fortalte hva han hadde bedt om.

Neste morgen var det søndag. «Tim, her er bøttesvaret ditt!» ropte Steve, «Se på det fuglesangkoret!»

Overalt rundt dem satt store og små fugler i grenen og sang og kvitret av full hals. Til vanlig fløy de små fuglene vekk når de store kom, men ikke denne morgenen. Misjonærene kunne telle 26 forskjellige fuglearter: papegøyer, tucan, ja, til og med en gammel kalkun. Sangkoret holdt en konsert som varte i tre timer. Tim, Bunny og Steve sang også lovsanger til Gud. Etter middag var alle fuglene fløyet vekk.

Neste dag så de etter fuglene igjen, men de kom ikke. Heller ikke dagen etter, eller neste dag... De kom ikke tilbake før neste søndag. Denne gangen var det enda flere fugler. De sang, kvitret og skrek. Denne gangen var de også til middagstid. Tim, Bunny og Steve gjorde geriljaene oppmerksomme på fuglekoret, men de så ikke ut til å bry seg. Men misjonærene frydet seg over at deres himmelske Far hadde sendt fuglene for å vise dem at Han elsket dem og hadde omsorg for dem.

En dag tok geriljaene med seg misjonærene tilbake til Puinave landsbyen, for at landsbyfolket skulle se at de hadde det bra. Tim ble glad over å høre at de kristne hadde møter sammen regelmessig, der de delte fra Guds Ord sammen og ba om at Gud måtte sette fangene fri.

«Dere vil bli satt fri,» sa Albert, «for det har vi bedt om!»

Sønnen til Chico sa at puinavene følte seg elendig da misjonærene ble tatt fra dem. «Det var som om et av barna våre var død. Vi hadde ikke lyst på mat. Vi gikk forbi det tomme huset deres og følte oss så triste!»

På vei tilbake til skjulestedet i jungelen, var geriljalederen veldig stille. Dette var første gangen han hadde sett puinavene og misjonærene sammen. Neste morgen kom han med spørsmålet som hadde surret rundt i hodet hans hele natten: «Hvorfor er puinavene så glad i dere?»

Tim kom ikke med noen forklaring. Han sa bare, «Spør dem.»

Frihet!

Etter enda en uke fikk misjonærene vite at et fly kom for å hente dem tilbake til landsbyen. De ventet i seks dager, men det kom ikke noe fly, så geriljaene tok dem med tilbake til jungelen igjen.

Neste morgen fløy et fly over stedet. I full fart ble de tatt med til flystripen. Da de nærmet seg flystripen, fikk de bind for øynene for at de ikke skulle se flyet eller piloten. De ante ikke hvor de skulle eller hva som kom til å skje med dem.

Den natten ble de holdt i en annen leir, og neste morgen dro kommandanten videre sammen med dem nedover elven i seks timer i en speedbåt. Der ventet de lenge, uten å vite hva de ventet på.

Endelig kom en båt. Den var nesten for stor for elven. Ombord var det menn fra regjeringen, og misjonærene ble satt fri! Kommandøren ga dem et fast handtrykk til farvel. Tim ble overrasket over å se at kommandøren brydde seg så mye. Var det ikke en tåre i øyekroken hans? Hadde noe rørt hjertet hans mens de ble holdt fanget?

I Bogota hadde venner og familien ventet på at fangene skulle bli satt fri. Endelig, etter 33 dager i fangenskap, kunne Tim, Bunny og Steve igjen være sammen med dem.

Kan du forestille deg hvor glade alle var? De lo og gråt, snakket og ga hverandre klemmer. Men mest av alt takket de og priste Gud for det Han hadde gjort.